

Kas tas Guāno Venecuēlā ir? Ir tik daudz pretrunīgas informācijas. No kurienes tāds tur ir parādījies?

Nekā personiska – tikai guāno.

Nu, tā tad, kas tas par Guāno Venecuēlā...

Skatamies wikipedia.lv: “Gvano (*no spāņu: guano no kečvu: wanu — ‘mēsli’*) ir dabīgā veidā sadalījušies jūras putnu vai sikspārņu ekskrementi (*kakas*).” Starp citu – arī izslavēti “ārstnieciskā mūmija” ir sikspārņu kaku mineralizācija – arī tāds guāno. Ievērojami guāno (*gvano*) krājumi ir Dienvidamerikā un Dienvidāfrikas salās.

Tas nu tā – pa jokam nopietni.

Šī jautātāja nav pirmā, kas kļūdās “starptautiski atzītā” Guaido vārda izrunā, vienlaicīgi raksturojot pašu personu. Pirmie to sāka viņu par “starptautiski atzīto” iecēlušie āmurikāņu politiķi. Viens (*Pompeo*) viņu nosauca par “gvido”, kam āmurikāņu slengā ir nicinoša nozīme – “italjaška”, bet cits no “augstākās tribīnes” viņu nosauca vārdā, kas venecuēliešu pamatiedzīvotāju valodā nozīmē – marionete. Āmurikaškas paši visiem norāda uz attieksmi un patiesajām attiecībām starp “starptautiskajiem atzinējiem” un “starptautiski atzīto”.

Lai saprastu aktiera tēloto lomu, ir jāzin, kādā lugā un uz kādas skatuves tas notiek.

Āmurikaškām ir tāda Monro doktrīna. Tā apgalvo, ka visa Dienvidamerika ir āmurikašku sakņudārziņš, kurināmā noliktava un vispār viņu privātā smilšu kaste – spēļu laukums, bet iedzīvotāji ir viņu marionetes. Āmurikaškas tur uztur savu “kārtību” – ko grib to okupēt, ko grib, to nomaina pret citu, ko grib, to “apvērzo” vai apsankcijo. Tagad viņi ir satraukušies par to, ka Venecuēlai ir nostiprinājušās attiecības ar Ķīnu un Krieviju. Krievija Venecuēlas ekonomikā ieguldījusi 16 miljardus, bet Ķīna veselus 60! Pie tam Venecuēla angļiem atprasa atpakaļ savu zeltu – apmēram 20 miljardu vērtībā – tāda bezkaunība! Kurš gan var to paciest!

Āmurikašku propagandisti stāsta, ka Čaves un Maduro Venecuēlu vedot uz sociālismu. Tas tā nav un nevar būt. Venecuēlā ir valsts kapitālisms un spēcīgs aristokrātiski kapitālistisks oligarhāts. Iedzīvotāji sadalīti divās daļās. Vienā ir baltie - oligarhāts ar to apkalpojošo balto vidusšķiru – tie ir opozicionārie “miermīlīgie humānie – viņitačubērni” protestētāji – opozīcija.

Otrajā daļā ir galējā nabadzībā turētie vietējie pamatiedzīvotāji, kuru dzīves uzlabošanai daļu no naftas eksportā iegūtās naudas novirza “starptautisko atzinēju” neatzītā un apsankcionētā Venecuēlas valdība ar tās “neatzinēju” neatzīto prezidentu Maduro priekšgalā. Tādu izšķērdību un ekonomisko kursu taču nevar izturēt!

Neskatoties uz silto (*pārāk!*) klimatu un lielo naftas (*tā ir ļoti bieza un grūti pārstrādājama*) daudzumu, Venecuēla ir ļoti nabadzīga zeme. **Un tas nebūt nav Čaves, Maduro vai “sociālisma” dēļ.** Venecuēla ir neauglīga, lauksaimnieciski neapstrādājama kalnainu ‘džungļu zeme. Tajā nekas neaug un nav arī ūdens resursu – tāpēc tur ir tikai viena no klimata untumiem atkarīga ūdenskrātuve un elektrostacija. Venecuēla eksportē vienu vienīgo eksportam derīgo resursu – naftu uz vienu vienīgo reālo tirgu – ASV. Līdz ar to ASV rokās ir viss Venecuēlas eksporta tirgus un tā tad visi valsts ienākumi, kurus kontrolē ASV bankas. Venecuēlā ievēd visu iedzīvotāju apgādei – patēriņam, par ko maksā ar ASV bankās esošo naudu. Līdz ar to ekonomisko stāvokli Venecuēlā regulē ASV, bet ne Maduro. Venecuēlā ir kompradoru (*Latvijas*) tipa ekonomika. Te ir jāpaskaidro.

Sociālismā ražo, lai apmierinātu tautas vajadzības.

Kapitālismā ražo, lai pelnītu.

Ir divi kapitālisma veidi.

Pirmais ir “tautas” kapitālisms, kurā peļņu iegūst apmierinot iekšējās vajadzības, bet eksportē pārpalikumu. “Tautas” kapitālismā banku sistēma ir valsts bankas kontrolē, bankas un uzņēmumi pieder vietējiem iedzīvotājiem. “Tautas” kapitālismā nav ārzemju uzņēmumu un banku – visa peļņa paliek valstī. Derīgie izrakteņi un zemes dzīles, zeme un meži, ūdeņi pieder valsts iedzīvotājiem.

Otrais ir kompradoriskais – uz ārvalstu interešu apkalpošanu (*eksportu*) vērsts kapitālisms, kas turas uz visa esošā izpārdošanu, ārzemju investīcijām, ārzemju ekonomikas apkalpojošo centrālo banku. Te saimnieko ārzemnieki, ārzemju bankas un investori. Visa peļņa tiek izvesta no valsts, bet kompradoriskā valdība turas uz “starptautisko atzinēju” atmesto nodokļu grašiem un “atzinības”.

Venecuēlā tāpat kā Latvijā ir otrais – kompradoriskais kapitālisms, kurā neliela bagātnieku un viņu vajadzību pakalpotāju saujiņa apkalpo ārzemju “investoru” intereses – ir korumpēti “investoru” un “atzinēju” pakalpiņi.

Tagad Venecuēlā āmurikaškas karo ar Ķīnu un Krieviju. Āmurikaškas visur, kur vien parādās Ķīnas kapitāls, apkaro to pieņemošās valdības, rīko apvērsumus, “korupcijas apkarošanas” un visu citu, lai sagrautu jaundibinātās ekonomiskās attiecības, kuras, starp citu, radikāli uzlabotu iedzīvotāju dzīvi. Arī Venecuēlā sākās vairākas plašas ekonomiskās programmas. **Apvērsumiem izmanto korumpēto oligarhātu, egoistisko pārtikušo slāni un uzpirkto armijas virsniecību.** Vienmēr to pavada sankcijas, apmelnojumi, atentāti un intervences, “neapmierinātās” tautas “miermīlīgās – viņitačubērni” demonstrācijas un **opozīcijas neatzītie vēlēšanu rezultāti.** Āmurikaškas ar savām “krāsainajām revolūcijām” vēlēšanu procesu ir padarījuši par farsu – ikviens var paziņot, ka vēlēšanas nebūs pareizas, nav pareizas un nav bijušas pareizas un tāpēc neatzīst to rezultātus, bet par pareizu atzīst sev vajadzīgo rezultātu.

- **Vēlēšanas praktiski ir zaudējušas savu saturu un jēgu.**
- **Vēlēšanas aizstāj “atzinēju atzīšana”.**
- **Karā ar Ķīnu un Krieviju “atzinēji” ir nozīmējuši savu kreatūru – marioneti Guaido.**
- **“Atzinēji” Venecuēlai – tautai nolaupījuši 20 miljardus, bet piešķīruši “palīdzību” – 100 miljonus un ar tādas “palīdzības” palīdzību ved valsti uz pilsoņu karu.**
- **Vienā frontes pusē ir nabadzīgie iezemieši, no nabadzīgajiem slāņiem nākusi armija un tautas milicija, bet otrā ir pārtikušie baltie un viņu sabiedrotie – “atzinēji”, kuri savās interesēs izmanto šos savus “atzītos” – opozīciju, “miermīlīgos protestētājus – viņitačubērni” un marioneti - Guaido.**

Tagad “atzinēji” atzītājiem piegādā ieročus – “humāno palīdzību”. Āmurikaškas un viņu “atzinēju” svīta Venecuēlā taisa jaunu Sīriju, Irāku un Lībiju. **Viņiem vajag, lai tur sāktos haoss un nebūtu iespējama normāla ekonomiskā dzīve.** Āmurikašku kapitālisti tā tur apkaro ķīnīzeru kapitālisma kapitālistus un mazliet arī lecīgos krievu oligarhus. Tāpēc viņi “atzīst” Guaido.

Kas ir Guaido?

Pēc janvāra aptaujas datiem 11% aptaujāto atbalstīja Guaido, 5% bija pret viņu, bet 80% nekad iepriekš par tādu neko nebija dzirdējuši. Guaido par “atzīto Guaido” kļuva pēc telefonsarunas ar Maiklu Pensu (*sīka angļu naudas vienība*), bet “atzīšana” – apvērsums tika gatavots vairāk kā 10 gadus, reizē ar ekonomiskās blokādes ieviešanu, kad Venecuēlas Čavesa valdība atteicās akli sekot āmurikašku norādījumiem un nacionalizēja naftas rūpniecību.

Guaido “viņitačubērni” “mierīgo (*policistu slaktēšanas*) protestu” rindās parādījās jau 2007.gadā, bet 2014.g. jau ir līderu pozīcijās. 2004.gadā venecuēliešu studentu grupu ievada Belgradā, kur tos apmāca krāsaino revolūciju organizēšanai radītajā CIP struktūrā CANVAS. **CANVAS ideologs ir Džins Šarps. Šī ideoloģija un prakse ir iekļauta ASV 2008.gadā apstiprinātajā nekonveciālo karu nevardarbīgo un vardarbīgo metožu pielietošanas instrukcijā ASV armijai.**

2007.gadā jaunatnes kustības “Paaudze 2007” katoļu universitātes Karakasā absolvents Guaido dodas uz Vašingtonu, kur nokļūst **Džordžtaunas universitātē – ultra konservatīvo aprindu specdienestu sagatavošanas centrā.** Viņa kurators tur ir **Luis Berisbeits, bijušais SVF izpilddirektors – gandrīz 10 gadus bijis Venecuēlas naftas rūpniecības uzraugs.** Pēc mācībām Džordžtaunā Guaido pievienojas organizācijai “**Tautas griba**” (“*народная воля*” – *Krievijā* – “*venēcieši*” *nekad neko jaunu neizgudro*) **baltās rases pārtikušo iedzīvotāju apvienībai,** kura ir opozīcijā vietējo (*indiāņu pēcteči*) nabadzīgajiem venecuēliešiem.

Neviens par Guaido nevēlēja kā par iespējamo Nacionālās asamblejas spīkeru. Viņš kopīgā “Tautas gribas” sarakstā tika ievēlēts par asamblejas deputātu no maza neievērojama balto vēlēšanu apgabala un nekādu uzmanību sev nepievērsa – ne ar ko neizcēlās. **Nacionālās asamblejas spīkera amats tiek pildīts rotācijas kārtībā – uz noteiktu laiku tajā viens otru nomaina partiju izvirzītie pārstāvji.** Kad kārtā nonāca līdz “Tautas gribai”, tad izrādījās, ka tās līderis Lopes korupcijas skandāla dēļ ir mājas arestā, un viņa vietā **būtu jānāk Huanam Mihejam – studentu nemieru līderim,** bet tad pēkšņi uz skatuves parādās Guaido, un ir saprotams kāpēc Miheja ir “zilo asiņu” aristokrāts un viņu būtu grūti uzdot par “Cilvēku no tautas”, **tāpēc uz skatuves izveda “tautisko” Guaido – Guaido ir metiss.**

Guaido ir “Amerikas ērgļa” – Trampa “kaka” – puča marionete, ar kura iecelšanu un atzīšanu par “pagaidu prezidentu” ir likvidētas jebkuras valdības un opozīcijas sarunu un kompromisa iespējas.

Šīs akcijas mērķi ir daudz plašāki par varas maiņu vienā valstī un šis valsts naftas nozares atgriešanu transnacionālo kompāniju rokās. Venecuēlai ir centrālā vieta plašā attiecību sistēmā. Venecuēla apgādā ar naftu Kubu un Nikaragvu, kā arī lielāko daļu Centrālamerikas un Karību jūras valstu. Naftas nozare subsidē visu pārējo, kas darbojas valsts iekšienē. Bez Venecuēlas OPEK’s zaudē savu nozīmi (*to izveidoja tieši Venecuēla*) un kļūst par Ņujorkas biržas piedēkli gadījumā, ja tur varu atkal sagrābs āmurikaškas.

Tāpat tas ir liels trieciens Ķīnai un mazākā mērā Krievijai. Tad Latīņamerika, pēc Ekvadoras, Paragvajas un Argentīnas, kur āmurikaškas ieliek savas valdības, kļūst par tādu pašu cīņu vietu kāda tagad ir Tuvie Austrumi. Ķīnai tas ir ne tikai biznesa, bet arī politiskās izdzīvošanas jautājums. Latīņamerikas labējie vēl no pagājušā gadsimta 50-60-tajiem gadiem ir cieši saistīti ar Taivānas Gomindāna režīmu. Toreiz eksistēja “vispasaulas antikomunistiskā līga” un tagad var redzēt, kā tiek atmodināta “antikomunistiskā internacionāle”.

Tā, lūk, - Guāno ir guāno Venecuēlā Latīņamerikā tāpat, kā visur citur pasaulē – putnu un sikspārņu mēsli tāpat, kā Guaido ir āmurikašku kreatūra – instruments kārtējās likumīgās varas gāšanai kārtējā Latīņamerikas valstī.

Ko nevar “apvēžot”, to “atkorumpē”, ko nevar uzspridzināt, tam pievieno “atzītu” dubultnieku.

Pauls